

*Цілуючи,
вмираю.*

*Вільям Шекспір,
«Ромео і Джульєтта»
(переклад з англ. Василя Мисика)*

Пролог

Даллас

Своє життя я завжди бачила в жанрі любовного роману. Гадала, що десь серед його сторінок заховалось «і жили вони довго та щасливо».

Мені ніколи не спадало на думку, що жанр може бути інакший. Горор наприклад. Чи трилер, від якого холоде кров.

А тоді в мій світ тайфуном удерся Ромео Коста й зірвав з мене рожеві окуляри.

Показав мені темряву.

І мою силу.

Та головне — він дав мені найжорстокішу з усіх наук: у кожному чудовиську є краса. У кожній троянді — шипи.

А історія кохання може розквітнути навіть на кістках ненависті.

Розділ 1

Даллас

— **О** господи, то вони не блефували? Він справді в місті?

Емілі вчепилася мені в руку, увіп'ялася гострими, як гвіздки в труні, нігтями в засмаглу плоть.

— Олівер фон Бісмарк теж, — простягла руку Саванна. — Ущипніть мене.

Я радо виконала прохання.

— Ой, Дал! Досить уже все так буквально сприймати.

Я знизала плечима й зосередилася на столі з їжею поруч — реальній причині, чому прийшла сьогодні на бал дебютанток.

Узяла з кришталевої таці помело в шоколаді й вгризлася в нього, насолоджуючись кисло-солодким нектаром.

Бог — не чоловік.

Та й не жінка.

Найімовірніше, Бог — це часточка фрукта, вкрита шоколадом «Годіва»¹.

— Що вони тут забули? Вони ж не з Півдня навіть. — Емілі забрала програмку в Сав і заходилася обмахуватися нею. — І вочевидь не знайомитися прийшли. Два затяті холостяки.

¹ Бренд бельгійського шоколаду (тут і далі прим. пер.).

Хіба Коста не покинув минулого літа ту повну душу — шведську принцесу?

— А бувають половинчасті шведські принцеси? — вголос замислилась я.

— Дал.

А де португальські заварні тарти? Мені обіцяли, що вони будуть.

— Ти казала, тут частуватимуть паштел-де-ната¹. — Я взяла втішний приз — медопіту² — і помахала нею перед Емілі. — Отак і вір тобі.

Вона помітила своїм соколиним оком, як я кидаю в сумочку два пончики.

— Дал, не можна таке класти в сумочку «Шанель». Шкіру зіпсуєш.

Сав знервовано полізла до себе в клатч і дістала помаду.

— Я чула, що фон Бісмарк приїхав купити «Ле Флер».

Власник «Ле Флер» — тато Дженни. Вони виробляли простирадла з перкалю для п'ятидіамантових готелів³. У восьмому класі ми з Емілі втекли з дому й тиждень спали в них у шоурумі, перш ніж татусі нас знайшли.

— А навіщо йому «Ле Флер»? — Тепер я взяла кнафе⁴ й досі стояла спиною до загадкових створінь, через яких у моїх найкращих подружок раптом поїхав дах.

І схоже, що не лише в них — шепотілися взагалі всі.

Емілі вихопила в Саванни з рук «Бонд № 9»⁵ і нафарбувала губи товстим шаром.

¹ Десерт португальської кухні. Тістечко з листового тіста із запеченим заварним кремом.

² Грецький десерт, схожий на чизкейк.

³ Одна з двох найвищих нагород для готелів. Не те саме, що п'ятизірковий.

⁴ Сириє тісто, просякнуте цукровим сиропом, із левантійської кухні.

⁵ Бренд косметики й парфумів.

— У нього готельно-ресторанний бізнес. Маленька така мережа «Гранд регент». Чула про неї?

«Гранд регент» спершу був ексклюзивним готелем, куди потрапляли лише за запрошенням, але згодом розрісся так, що вже перегнав «Гілтон». Я так розумію, Бундяк фон Пафосний геть не животіє. З іншого боку, на цей захід так просто й не запрошують, хіба що твоя сім'я непристойно заможна.

Триста третій Королівський бал дебютанток у Чепел-Фоллзі був ще тим шоу, що радше скидалося на виставку собак. Сюди з'їхалися всі мільярдери й мультимільйонери штату. Батьки водили оперним театром «Астор» своїх доньок, яких виховували, наче принцес вісімнадцятого століття, і сподівалися, що зможуть передати їх у руки чоловіка з таким самим рівнем доходів, як у них.

Я сюди прийшла не чоловіка шукати. Татко пообіцяв мою руку декому ще до мого народження, про що нагадає діамантова обручка на моєму підмізинному пальці. І це завжди була проблема з майбутнього — аж поки два дні тому я побачила в газетах оголошення.

— Я чула, що Ромео напевне буде гендиректором компанії свого батька. — Господи, Сав і досі про нього базикає. Вони що, його сторінку на вікіпедії написати зібралися? — І він уже мільярдер.

— Не просто мільярдер. Мультимільярдер. — Емілі торкнулася діаманта в грануванні «маркіз» на коштовному браслеті — певна ознака, що вона нервує. — І не з тих, хто всі гроші спускає на яхти, золоті унітази й дивні проекти.

Сав відчайдушно зирнула на чоловіків через кишенькове дзеркальце.

— Може, нас хтось познайомить?

Емілі насупилася.

— Тут ніхто їх не знає. Дал? Даллас? Ти нас узагалі слухавш? Це важливо.

Мене наразі хвилювало лише, що тут немає ще й пісочного печива. Я неохоче глянула на двох чоловіків, перед якими розступалося море шовку, шифону й залитих лаком зачісок.

Обидва — щонайменше метр дев'яносто. Ніби велетні, які намагаються вміститися в ляльковий будиночок. Хоча загалом нічого звичного в їхній зовнішності не було. Схожі лише зростом. У всьому іншому — прями протилежності. Шовк і шкіра.

Я так зрозуміла, що жива лялька Кен — це фон Бісмарк. Русяве волосся, квадратна щелепа й недбало елегантна щетина — такого персонажа цілком міг би намалювати ілюстратор з «Волт Дісней». Ідеальний європейський прищ, аж до нестерпно гарних блакитних очей і фігури римської статуї.

Шовк.

Інший — дикун під гламурною личиною. Хижак у костюмі «Кайтон». Чорнильно-чорне волосся слухається лише тому, що підстрижене під джентльмена.

Здавалося, у ньому все продумане до дрібниць. Створене лише для того, щоб стати смертельною дозою у крові будь-якої жінки.

Гострі вилиці, густі брови, вії, за які я готова була б сісти у в'язницю, і найхолодніші сірі очі з усіх, що я бачила в житті. Такі світлі й холодні, що, як я вирішила, зовсім не пасують до його італійських рис обличчя.

Шкіра.

— Ромео Коста. — Він пройшов повз нас до столика для ВІП-персон, і голос Саванни аж затремтів від бажання. —

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Париж, Франція. Медовий місяць, частина II

Даллас

Було надзвичайно важливо, щоб мого чоловіка *не* арештували вже на другий день нашого повторного медового місяця в Парижі. Тим паче, поки ми не встигли охрестити кожнісіньку поверхню в місті.

На нещастя для моїх яечників — і лібідо — Ромео вже совався вперед, крокував на чоловіка, який підсунув мені аркушик зі своїм номером. Приємно знати, що мій коханий — ще той вояка, навіть коли не йдеться про, ну, реальну війну.

Я схопила його за поділ бомбера «Лоро Піана» й ніжно смикнула.

— Звідки йому було знати, що я заміжня?

— У тебе обручка розміром із твою голову. — Він зиркнув на мою руку, потім на пом'яту куртку, на якій до цього не було ані складочки. Упс. — Я відійшов на одну секунду, а ти вже береш номери в незнайомців.

— По-перше, незнайомця. В однині. З іншим, який намагався дати мені свій номер, я одразу пішла в кабінку туалету. —